

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

18 декември 2007 година^{*}

По дело C-263/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 23 юни 2005 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н М. Konstantinidis и г-н L. Cimaglia, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Италианска република, за която се явява г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от адв. G. Fiengo, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

^{*} Език на производството: италиански.

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н А. М. Rosas, председател на състав, г-н U. Lõhmus, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н А. Ó Caoimh (докладчик) и г-жа Р. Lindh, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 февруари 2007 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- ¹ С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като е приела и оставила в сила член 14 от Декрет-закон № 138 за спешни мерки в областта на данъците, на приватизацията и за ограничаване на разходите за лекарствени продукти, както и за подпомагане на икономиката в необлагодетелстваните райони от 8 юли 2002 г. (GURI № 158 от 8 юли 2002 г.), понастоящем след изменението Закон № 178 от 8 август 2002 г. (редовна

притурка към GURI № 187 от 10 август 2002 г), който изключва от приложното поле на Законодателен декрет № 22 от 5 февруари 1997 г. за въвеждане на Директива 91/156/ЕИО относно отпадъците, Директива 91/689/ЕИО относно опасните отпадъци и Директива 94/62/ЕО относно опаковките и отпадъците от опаковки (редовна притурка към GURI № 38 от 15 февруари 1997 г., наричан по-нататък „Законодателен декрет № 22/97“), от една страна, веществата, материалите или вещите, предназначени за операции по обезвреждане или по оползотворяване, които не са изрично посочени в приложения Б и В от посочения декрет, а от друга страна, веществата или материалите, представляващи производствени отпадъци, които притежателят възнамерява или е длъжен да изхвърли, когато те могат да бъдат и са повторно използвани в производствен цикъл или цикъл на потребление, без да се подлагат на предварително третиране и без да увреждат околната среда или след като са били подложени на предварително третиране, когато не се касае за една от операциите по оползотворяване, изброени в приложение В към същия декрет, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 1, буква а) от Директива 75/442/ЕИО на Съвета от 15 юли 1975 година относно отпадъците (ОВ L 194, стр. 39), изменена с Директива 91/156/ЕИО на Съвета от 18 март 1991 година (ОВ L 78, стр. 32) и с Решение 96/350/ЕО на Комисията от 24 май 1996 г. (ОВ L 135, стр. 32) (наричана по-нататък „Директивата“).

Правна уредба

Общностна правна уредба

- 2 За целите на Директивата, в член 1, първа алинея от нея е дадено следното определение на понятието „отпадък“: „всяко вещество или предмет от категориите, посочени в приложение I [от тази директива], които притежателят изхвърля, възнамерява или се изисква да изхвърли“. [неофициален превод]
- 3 Комисията приема Решение 94/3/ЕО от 20 декември 1993 година за установяване на списък на отпадъците в съответствие с член 1, буква а) от Директива 75/442 (ОВ L 5, 1994 г., стр. 15). Този списък (наричан по-нататък „европейски

списък на отпадъците“) е подновен с Решение 2000/532/ЕО на Комисията от 3 май 2000 година, заменящо Решение 94/3 и Решение 94/904/ЕО на Съвета за установяване на списък на опасните отпадъци в съответствие с член 1, параграф 4 от Директива 91/689/ЕИО на Съвета относно опасните отпадъци (ОВ L 226, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 69). Установеният с Решение 2000/532 европейски списък на отпадъците е изменен многократно и на последно място с Решение 2001/573/ЕО на Съвета от 23 юли 2001 година (ОВ L 203, стр. 18). Приложението към Решение 2000/532, което съдържа европейския списък на отпадъците, започва с уводна част, чиято точка 1 пояснява, че се касае за хармонизиран списък, който ще бъде преглеждан периодично. Посочената точка 1 предвижда също, че „[в]ключването на материал в [европейския списък на отпадъците] обаче, не означава че материалът е отпадък при всички обстоятелства. Материали се считат за отпадъци само когато е спазена дефиницията за отпадък в член 1, буква а) от [Директивата]“.

- 4 В член 1, буква д) и буква е) от Директивата понятията за обезвреждане и оползотворяване на отпадъците се определят като всяка една от операциите, предвидени съответно в приложения II А и II Б от тази директива. Приложенията са адаптирани към научния и техническия прогрес с Решение 96/350.

Национална правна уредба

- 5 Член 6, параграф 1, буква а) от Законодателен декрет № 22 гласи следното:

„За целите на настоящия декрет:

- а) „отпадък“ означава всяко вещество или предмет от категориите, посочени в приложение А, който притежателят изхвърля, възнамерява или се изисква да изхвърли.

[...]“.

- 6 Приложение А към Законодателен декрет № 22/97 възпроизвежда списъка с категориите отпадъци, посочени в приложение I от Директивата. Освен това приложения Б и В от този законодателен декрет изброяват операциите, съответно по обезвреждане и по оползотворяване, по същия начин, както в приложения II А и II Б от Директивата.
- 7 Член 14 от Закон № 178 от 8 август 2002 г. (наричан по-нататък „спорната разпоредба“), заменил след изменения Декрет-закон № 138 от 8 юли 2002 г., съдържа „автентично тълкуване“ на определението на понятието „отпадък“, фигуриращо в член 6, параграф 1, буква а) от Законодателен декрет № 22/1997, който дава следните пояснения:

„Термините „изхвърля“, „възнамерява“ или „се изисква да изхвърли“ [...] се тълкуват, както следва:

- а) „изхвърля“: всяко действие, чрез което пряко или непряко дадено вещество, материал или вещь са подложени на дейност по обезвреждане или по оползотворяване или са изпратени за тази цел, съгласно приложения Б и В от Законодателен декрет [№ 22/97];
- б) „възнамерява“: намерението вещества, материали или вещи да бъдат предназначени за операции по обезвреждане и по оползотворяване съгласно приложения Б и В от Законодателен декрет [№ 22/97];

- в) „се изисква да изхвърли“: задължението да се подложи даден материал, вещество или вещь на операции по оползотворяване или по обезвреждане, предвидени в разпоредба на закон или чрез акт на органите на публичната власт или наложени от самото естество на материала, веществото или вещта, или поради обстоятелството, че са включени в списъка на опасни отпадъци, посочен в приложение Г от Законодателен декрет [№ 22/97].

2. Букви б) и в) от параграф 1 не се прилагат за вещи, вещества или материали, които представляват производствени или консумативни остатъци, когато е налице едно от следните условия:

- а) те могат да бъдат или действително и обективно са използвани повторно в същия цикъл на производство или на потребление, или в подобен или различен цикъл, без да са подлагани на предварително третиране и без да увредят околната среда;
- б) те могат да бъдат или действително и обективно са използвани повторно в същия цикъл на производство или на потребление, след като са били подложени на предварително третиране, без необходимост от нито една от операциите по оползотворяване, изброени в приложение В от Законодателен декрет [№ 22/97].“

Процедура, предхождаща съдебното производство

- 8 Тъй като счита, че установените със спорната разпоредба правила за тълкуване не са в съответствие с Директивата, в частност с член 1, буква а) от нея, Комисията започва предвиденото в член 226 ЕО производство за установяване на неизпълнение на задължения.

- 9 Тъй като италианските власти не отговарят на официалното уведомително писмо от 18 октомври 2002 г. на 3 април 2003 г. Комисията изпраща мотивирано становище, с което поканва Италианската република да се съобрази с Директивата в срок от два месеца, считано от получаването на това становище.
- 10 При все това, тъй като междувременно италианските власти отговарят — макар и след определения срок — на официалното уведомително писмо, Комисията счита, че на този стадий трябва да се приеме, че посоченото мотивирано становище не произвежда действие.
- 11 Като преценява обаче, че този отговор не е задоволителен, Комисията изпраща на Италианската република допълнително мотивирано становище с писмо от 11 юли 2003 г., като поканва тази държава-членка да се съобрази с него в нов двумесечен срок, считано от получаването му.
- 12 След като иска продължаване на този срок с два месеца, италианското правителство отговаря на забележките на Комисията по отношение на националното законодателство с ноти на постоянното представителство от 12 ноември и 19 декември 2003 г.
- 13 За да поясни изводите си по отношение на неизпълнението, в което се упреква държавата-членка, по-специално с оглед на заключението на генералния адвокат Kokott по дело Niselli (Решение от 11 ноември 2004 г., C-457/02, Recueil, стр. I-10853), представено на 10 юни 2004 г., Комисията изпраща второ допълнително мотивирано становище с писмо от 9 юли 2004 г., като поканва отново Италианската република да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от получаването му.
- 14 Италианските власти отговарят на това последно мотивирано становище с нота от 29 септември 2004 г.

- 15 Тъй като счита, че положението продължава да е незадоволително, Комисията предявява настоящия иск.

По иска

Доводи на страните

- 16 В двете части на своето твърдение за нарушение Комисията посочва, че тълкуването на член 6, параграф 1, точка а) от Законодателен декрет № 22/97, което е дадено от италианския законодател в параграфи 1 и 2 от спорната разпоредба, противоречи на член 1, буква а) от Директивата.
- 17 На първо място, позоваванията, направени в параграф 1, букви а) и б) от спорната разпоредба, съответно на „дейност по обезвреждане или по оползотворяване“ и на „операции по обезвреждане и по оползотворяване“ — доколкото се съпровождат от пояснението „съгласно приложения Б и В от [Законодателен декрет № 22/97]“ — въвеждали разграничение между операциите по обезвреждане и по оползотворяване като цяло, от една страна, и операциите, които са изрично предвидени в приложения Б и В от този законодателен декрет, от друга страна. Така всички материали, вещества или вещи, за които се отнася приложение А от Законодателен декрет № 22/97 и които притежателят подлага, предназначава или възнамерява да предназначи било за операции по обезвреждане, различни от изброените в приложение Б от този законодателен декрет, било за операции по оползотворяване, различни от изброените в приложение В от него, щели да бъдат изключени от квалифицирането като отпадък и следователно от всякакво подчиняване на законодателството за управление на отпадъците.
- 18 Вследствие на това тази разпоредба водела до неправомерно ограничаване на обхвата на понятието за отпадък и следователно на приложното поле на италианското законодателство за управление на отпадъците.

- 19 На второ място, по отношение на параграф 2 от спорната разпоредба, Комисията поддържа, че предвиденото в него изключване от критериите за тълкуване на понятието за отпадък, установени в параграф 1, букви б) и в) от същата разпоредба, и следователно от квалифицирането като отпадък по отношение на определени производствени или консумативни остатъци при предвидените в букви а) и б) от посочения параграф 2 условия, означавало, че италианският законодател имплицитно приема, че при посочените обстоятелства въпросните остатъци притежават характеристиките на отпадък, като едновременно с това изключва прилагането на законодателството за отпадъците в съответствие с условия, които са свързани с третирането на тези остатъци.
- 20 Според Комисията обаче не е допустимо формално изключване от приложното поле на Директивата на веществата или предметите, които притежателят възнамерява или се изисква да изхвърли, дори когато те могат да бъдат използвани повторно в производствен цикъл или цикъл на потребление, със или без да се подлагат на предварително третиране — с единственото условие в първия случай да не са подложени на изрично изброените в съответното приложение операции по оползотворяване — и ако не увреждат околната среда при липса на предварително третиране.
- 21 В заключение, обратно на твърдението на Италианската република, спорната разпоредба не се ограничавала просто до това да даде критериите за тълкуване, които да позволят да се провери дали са изпълнени определящите условия за съществуването на отпадък, а водела до ограничаване на понятието за отпадък и на неговото прилагане по-конкретно като изключвала голяма част от отпадъците, които могат да бъдат оползотворени, от приложното поле на националните разпоредби за транспониране на Директивата.
- 22 Италианската република счита, че материал, който е използван повторно, не е отпадък, включително когато притежателят възнамерява да го прехвърли към други производствени процеси. Всъщност при определени условия практиката на Съда разпростира изключването от понятието за отпадък до материалите, които действително са използвани повторно дори от трети лица.

- 23 Според тази държава-членка спорната разпоредба определяла критерии, предназначени за това да се определи дали притежателят на даден материал е изхвърлил, е решил да изхвърли или се изисква да изхвърли. Разпростирайки проверката по-нататък върху действителното и обективно използване на съответния материал, тези критерии позволявали да се спазят две изисквания, поставени от Решение по дело Niselli, посочено по-горе, а именно сигурното повторно използване и включването на изоставените материали в понятието за отпадък.
- 24 Въпросната държава-членка поддържа, че изоставянето е непряк начин, по който дадено вещество или предмет се предназначава за операция по обезвреждане или по оползотворяване, поради което изоставянето на дадено вещество или предмет всъщност попадало в обхвата на параграф 1, буква а) от спорната разпоредба.
- 25 Според Италианската република в съответствие с ръководните принципи на практиката на Съда параграф 2 от спорната разпоредба не допуска квалифицирането като отпадъци на индустриални остатъци, които макар и да не представляват предмета на основното производство, не могат да се приемат за отпадъци, защото ще бъдат използвани повторно в състоянието, в което се намират, без никаква операция за „изхвърлянето им“, тоест без „предварителна преработка“ или след предварително третиране, което не представлява пълно оползотворяване, като например операции по сортиране, подбор, разделяне, пресоване или пресяване.
- 26 Чрез спорната разпоредба, която трябвало да се разглежда в нейната цялост, италианският законодател искал да предостави положителни критерии за тълкуване, с цел да се включат към отпадъците материалите, които притежателят изхвърля или възнамерява да изхвърли, или се изисква да изхвърли. Необходимо било чрез установени критерии за тълкуване да се предостави позитивен списък на отпадъците и да не се изхожда от предположението че всичко е отпадък, с изключение на веществото или предмета, за които може да се докаже, че притежателят не изхвърля или няма намерение да изхвърли, или не се изисква да изхвърли.

27 Според Италианската република, тезата на Комисията предполагала, че всяко пояснение по отношение на изрази „изхвърля“ щяло неизбежно да доведе до ограничаване на приложното поле на Директивата, което нарушавало правото на избор, с което разполагат държавите-членки при определяне на начините за прилагане на директивите.

28 На последно място, по време на съдебното заседание Италианската република посочва, че в Италия управлението на отпадъците понякога се извършва от лица, които действат „на границата на законното“, поради което тази държава-членка е предпочела да възложи осигуряването на управлението на отпадъците на техните производители, вместо да предостави възможност на тези производители да поверят това управление на трети образувания.

Съображения на Съда

29 В първата част на своето твърдение за нарушение Комисията посочва по същество, че тълкуването, което се налага с параграф 1 от спорната разпоредба, води до неправомерно ограничаване на понятието за отпадък за целите на прилагането на италианската правна уредба в тази област, като ограничава това понятие до материали, които са предмет на операции по обезвреждане и по оползотворяване, предвидени в приложения Б и В от Законодателен декрет № 22/97 — чийто текст съвпада съответно с текста на приложения II А и II Б от Директивата — с изключение на другите операции по обезвреждане и по оползотворяване, които не са изброени в посочените приложения Б и В.

30 Във втората част на твърдението за нарушение Комисията поддържа по същество, че предвиденото в параграф 2 от спорната разпоредба изключване също води до неправомерно ограничаване на въпросното понятие за отпадък, поради това че изключването се отнасяло за производствени или консумативни остатъци, когато те могат да бъдат използвани или са използвани повторно в същия цикъл на производство или на потребление или в подобен или различен цикъл, без да са подлагани на предварително третиране и без да увреждат околната

среда, или след като са били подложени на предварително третиране, без необходимост от нито една от операциите по оползотворяване, изброени в приложение В от Законодателен декрет № 22/97.

31 Предвид възприетата позиция от Италианската република, която счита по същество, че спорната разпоредба трябва да се тълкува в нейната цялост и цели да изясни съдържанието на понятието „отпадък“, така както е определено в член 1, буква а) от Директивата, преди да бъдат разгледани заедно двете части на твърдението за нарушение на Комисията, трябва да се напомни практиката на Съда във връзка с това понятие.

32 В това отношение член 1, буква а), първа алинея от Директивата определя отпадъка като „всяко вещество или предмет от категориите, посочени в приложение I [от тази директива], които притежателят изхвърля или възнамерява да изхвърли“ [неофициален превод]. В посоченото приложение това определение се пояснява и онагледява, като се предвижда списък с веществата и предметите, които могат да бъдат класифицирани като отпадъци. Този списък обаче има информативен характер, тъй като класифицирането като отпадък произтича предимно от поведението на притежателя и от значението на израза „изхвърля“ (вж. в този смисъл Решение от 18 декември 1997 г. по дело Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, Recueil, стр. I-7411, точка 26, Решение от 7 септември 2004 г. по дело Van de Walle и др., C-1/03, Recueil, стр. I-7613, точка 42, както и Решение от 10 май 2007 г. по дело Thames Water Utilities, C-252/05, Сборник, стр. I-3883, точка 24).

33 Изразът „изхвърля“ трябва да се тълкува не само в светлината на основната цел на Директивата, която съгласно трето съображение от последната е „опазването на човешкото здраве и околната среда от вредно въздействие, причинено от събирането, превозването, третирането, съхранението и депонирането на отпадъци“ [неофициален превод], но и с оглед на член 174, параграф 2 ЕО. Последният предвижда, че „[п]олитиката на Общността в областта на околната среда има за цел постигането на високо равнище на защита, като взема предвид различното състояние на регионите в Общността. Тя се основава на принципите на предпазните мерки и превантивните действия [...]“. От посоченото следва, че изразът „изхвърля“, а следователно и понятието за отпадък по смисъла на член 1, буква а) от Директивата, не може да се тълкуват стеснително

(вж. в този смисъл по-специално Решение от 15 юни 2000 г. по дело ARCO Chemie Nederland и др., C-418/97 и C-419/97, Recueil, стр. I-4475, точки 36—40, както и Решение по дело Thames Water Utilities, посочено по-горе, точка 27).

34 Определени обстоятелства могат да указват наличието на действие по „изхвърляне“ или на намерение или задължение за „изхвърляне“ на вещество или предмет по смисъла на член 1, буква а) от Директивата (Решение по дело ARCO Chemie Nederland и др., посочено по-горе, точка 83). Такава по-специално е хипотезата, когато използваното вещество е остатък от производство или потребление, тоест продукт, чието добиване като такъв не е било поставено като цел (вж. в този смисъл Решение по дело ARCO Chemie Nederland и др., посочено по-горе, точка 84, както и Решение по дело Niselli, посочено по-горе, точка 43).

35 Впрочем методът на третиране или начинът на използване на дадено вещество не са определящи, за да бъде то класифицирано или не като отпадък (вж. Решение по дело ARCO Chemie Nederland и др., посочено по-горе, точка 64 и Решение от 1 март 2007 г. по дело KVZ retex, C-176/05, Recueil, стр. I-1721, точка 52).

36 Така Съдът уточнява, от една страна, че осъществяването на една от операциите по обезвреждане или по оползотворяване, посочени съответно в приложения II А или II Б от Директивата, само по себе си не позволява определено вещество или предмет, използвани в рамките на тази операция, да бъдат класифицирани като отпадък (вж. в този смисъл по-специално Решение по дело Niselli, посочено по-горе, точки 36 и 37), а от друга страна, че понятието за отпадък не изключва веществата и предметите, които могат да бъдат използвани повторно от икономическа гледна точка (вж. в този смисъл по-специално Решение от 25 юни 1997 г. по дело Tombesi и др., C-304/94, C-330/94, C-342/94 и C-224/95, Recueil, стр. I-3561, точки 47 и 48). Установената с Директивата система за надзор и управление всъщност цели да обхване всички предмети и вещества, които притежателят изхвърля, дори те да имат търговска стойност и да са събирани с търговска цел с оглед на рециклиране, възстановяване или повторно използване (вж. по-специално Решение от 18 април 2002 г. по дело Palin Granit и Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus, C-9/00, Recueil, стр. I-3533, наречено по-нататък Решение по дело „Palin Granit“, точка 29).

37 При все това от практиката на Съда е видно също, че в определени хипотези дадена вещ, материал или суровина, получени в резултат на процес по извличане или на производствен процес, чието основно предназначение не е производството им, могат да бъдат не остатък, а страничен продукт, който притежателят не възнамерява „да изхвърли“ по смисъла на член 1, буква а) от Директивата, а възнамерява да го използва или да търгува с него — включително, когато е възможно, за нуждите на икономически оператори, различни от производителя — в последващ процес при изгодни за него условия, при условие че повторното използване ще се осъществи със сигурност, не изисква предварителна преработка и се явява продължение на производствения процес или на процеса по потребление (вж. в този смисъл Решение по дело *Palin Granit*, посочено по-горе, точки 34—36, Решение от 11 септември 2003 г. по дело *AvestaPolarit Chrome*, C-114/01, *Recueil*, стр. I-8725, точки 33—38, Решение по дело *Niselli*, посочено по-горе, точка 47, както и Решение от 8 септември 2005 г. по дело Комисия/Испания, C-416/02, *Recueil*, стр. I-7487, точки 87 и 90 и Решение по дело Комисия/Испания, C-121/03, *Recueil*, стр. I-7569, точки 58 и 61).

38 Ето защо, освен критерия, изведен от това дали дадено вещество е производствен остатък или не, релевантен критерий при преценка дали то представлява отпадък по смисъла на Директивата е степента на вероятност за повторно използване на това вещество без действия по предварителна преработка. Вероятността за такова повторно използване е голяма, ако извън обикновената възможност за повторно използване на веществото е налице икономическа изгода за притежателя да направи това. При подобна хипотеза въпросното вещество не може вече да се разглежда като бreme, което неговият притежател търси начин да „изхвърли“, а като същински продукт (вж. Решение по дело *Palin Granit*, посочено по-горе, точка 37 и Решение по дело *Niselli*, посочено по-горе, точка 46).

39 При все това, ако подобно повторно използване изисква евентуално складиране за продължителни периоди, което поради това може да бъде в тежест за притежателя, както и потенциално да причини замърсяване на околната среда, чието ограничаване именно се цели с Директивата, то не може да бъде определено като сигурно и е мислимо само в дългосрочен план, така че разглежданото вещество трябва по принцип да се приеме за отпадък (вж. в този смисъл Решение по дело *Palin Granit*, посочено по-горе, точка 38 и Решение по дело *AvestaPolarit Chrome*, посочено по-горе, точка 39).

40 С оглед на всички обстоятелства трябва все пак да се провери дали действително е налице „отпадък“ по смисъла на Директивата, като се има предвид нейната цел и се съблюдава да не се нарушава нейната ефикасност (вж. Решение по дело ARCO Chemie Nederland и др., посочено по-горе, точка 88 и Решение по дело KVZ retes, посочено по-горе, точка 63, както и Определение от 15 януари 2004 г. по дело Saetti и Frediani, C-235/02, Recueil, стр. I-1005, точка 40).

41 Тъй като в Директивата не се предвижда никакъв критерий от решаващо значение, за да се установи намерението на притежателя да изхвърли определено вещество или предмет, при липса на общностни разпоредби държавите-членки са свободни да избират доказателствените средства за установяване на различните обстоятелства, посочени в директивите, които транспонират, доколкото не се накърнява ефикасността на общностното право (вж. Решение по дело ARCO Chemie Nederland и др., посочено по-горе, точка 41, както и Решение по дело Niselli, посочено по-горе, точка 34). Така държавите-членки могат например да определят различни категории отпадъци по-специално за да улеснят организацията и контрола на тяхното управление, стига да са спазени задълженията, произтичащи от Директивата или от други разпоредби на общностното право, които се отнасят до тези отпадъци, и евентуалните категории, изключени от приложното поле на законодателните текстове, приети с оглед на транспонирането на произтичащите от Директивата задължения, да са изключени съобразно член 2, параграф 1 от нея (вж. в този смисъл Решение от 16 декември 2004 г. по дело Комисия/Обединеното кралство, C-62/03, точка 12).

42 В дадения случай е безспорно, от една страна, че по силата на параграф 1 от спорната разпоредба за проява на действие, на намерение или на задължение за „изхвърляне“ на дадено вещество или предмет по смисъла на член 1, буква а), първа алинея от Директивата, се приема само обстоятелството, че това вещество или предмет е пряко или непряко предназначено за операции по обезвреждане или по оползотворяване, посочени в приложения Б и В от Законодателен декрет № 22/97, а от друга страна, че текстът на посочените приложения Б и В съвпада с този на приложения II А и II Б от Директивата.

43 Както бе напомнено в точка 36 от настоящото решение обаче, осъществяването на една от операциите по обезвреждане или по оползотворяване, предвидени съответно в приложения II А или II Б от Директивата, само по себе си не позволява определено вещество или предмет, използвани в рамките на тази операция, да бъдат класифицирани като отпадък.

44 Всъщност, от една страна, като определя действието по изхвърляне на вещество или предмет, изхождайки изключително от извършването на операция по обезвреждане или по оползотворяване, посочена в приложения Б или В от Законодателен декрет № 22/97, наложеното тълкуване от параграф 1 от спорната разпоредба поставя квалифицирането като отпадък в зависимост от една операция, която сама може да бъде квалифицирана като операция по обезвреждане или за оползотворяване само ако се отнася за отпадък, поради което това тълкуване всъщност не дава никакво пояснение на понятието за отпадък. Така, като се следва въпросното тълкуване, всички вещества или всички предмети, свързани с един от видовете операции, посочени в приложения II А и II Б от Директивата, трябва да се квалифицират като отпадъци, като по този начин това тълкуване ще доведе до квалифициране като такива на вещества и предмети, които не са отпадъци по смисъла на посочената директива (вж. в този смисъл Решение по дело Niselli, посочено по-горе, точки 36 и 37).

45 От друга страна, изложеното в точка 42 от настоящото решение тълкуване предполага че вещество или предмет, които притежателят изхвърля по начин, различен от посочените в приложения II А и II Б от Директивата, не представлява отпадък, така че то също ограничава понятието за отпадък, така както последното произтича от член 1, буква а) от Директивата. По този начин, в съответствие с това тълкуване вещество или предмет, по отношение на които не съществува задължение за обезвреждане или за оползотворяване и които притежателят изхвърля чрез обикновено изоставяне, без да ги подлага на такава операция, няма да се квалифицират като отпадък, въпреки че представляват такъв по смисъла на Директивата (вж. в този смисъл Решение по дело Niselli, посочено по-горе, точка 38).

46 В това отношение изложеният в точка 24 от настоящото решение довод на Италианската република, според който изоставянето на дадено вещество или предмет в действителност влизало в приложното поле на параграф 1, буква а) от спорната разпоредба, не може да се приеме. Всъщност, макар и това тълкуване на въпросната буква да има предимство в националното право, поради липса на яснота и точност в това отношение спорната разпоредба не може да осигури пълно прилагане на Директивата.

47 Безспорно е също така, че съгласно посоченото в параграф 2 от спорната разпоредба пояснение, за да се изключи даден остатък от производство или от потребление от квалифицирането като отпадък, е достатъчно той да бъде или

да може да бъде използван повторно във всеки цикъл на производство или на потребление било без никакво предварително третиране и без увреждане на околната среда, било след като е бил подложен на предварително третиране, когато не става въпрос за една от операциите по оползотворяване, изброени в приложение В от Законодателен декрет № 22/97, чийто текст съвпада с този на приложение II Б от Директивата.

48 Това изложение не отговаря на изискванията на съдебната практика, посочена в точки 33—39 от настоящото решение. Всъщност то води до изключване от квалифициране като отпадък на остатъци от производство или от потребление, които обаче отговарят на определението на понятието „отпадък“, установено в член 1, буква а), първа алинея от Директивата.

49 По-специално, както произтича от точки 34—36 от настоящото решение, обстоятелството, че дадено вещество е остатък от производство или от потребление, представлява указание, че става въпрос за отпадък и единствено обстоятелството, че дадено вещество е предназначено да бъде използвано повторно или че може да бъде използвано повторно, не може да бъде определящо за квалифицирането му като отпадък.

50 Освен това не може да се приеме доводът на Италианската република, изложен в точка 25 от настоящото решение. Всъщност предвид припомненото в точка 33 от настоящото решение задължение понятието за отпадък и изискванията на практиката на Съда, посочени в точки 34—39 от настоящото решение, да се тълкуват разширително, вещ, материал или суровина, получени в резултат на производствен процес, който не е предназначен за производството им, могат да се приемат за страничен продукт, който притежателят не желае да изхвърли, само ако повторното им използване, включително за нуждите на икономически оператори, различни от производителя, е не само вероятно, но и сигурно, не изисква предварително третиране и се явява продължение на производствения процес или на процеса на използване.

51 На последно място, по отношение на изразеното от Италианската република по време на съдебното заседание становище относно обстоятелството, че лица, които са представени като „действащи на границата на законното“, извършват действия в сектора на управление на отпадъците, достатъчно е да се отбележи, че дори да се предположи, че е доказано, това обстоятелство не може да обоснове неизпълнението от страна на тази държава-членка на задълженията, произтичащи за нея от Директивата.

52 По гореизложените съображения, искът на Комисията трябва да се уважи.

53 Следователно трябва да се приеме за установено, че като е приела и оставила в сила член 14 от Декрет-закон № 138 от 8 юли 2002 г., понастоящем след изменението Закон № 178 от 8 август 2002 г., който изключва от приложното поле на Законодателен декрет № 22/97, от една страна, веществата, предметите и вещите, предназначени за операции по обезвреждане или по оползотворяване, които не са изрично посочени в приложения Б и В от посочения декрет, а от друга страна, веществата и предметите, представляващи производствени отпадъци, които притежателят възнамерява или е длъжен да изхвърли, когато те могат да бъдат и са използвани повторно в производствен цикъл или цикъл на потребление, без да се подлагат на предварително третиране и без да увреждат околната среда или след като са били подложени на предварително третиране, когато не се касае за една от операциите по оползотворяване, изброени в приложение В към същия декрет, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 1, буква а) от Директивата.

По съдебните разноски

54 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на Италианската република и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) Като е приела и оставила в сила член 14 от Декрет-закон № 138 от 8 юли 2002 г. за спешни мерки в областта на данъците, на приватизацията и за ограничаване на разходите за лекарствени продукти, както и за подпомагане на икономиката в необлагодетелстваните райони, понастоящем след изменението Закон № 178 от 8 август 2002 г., който изключва от приложното поле на Законодателен декрет № 22 от 5 февруари 1997 г. за въвеждане на Директива 91/156/ЕИО относно отпадъците, Директива 91/689/ЕИО относно опасните отпадъци и Директива 94/62/ЕО относно опаковките и отпадъците от опаковки, от една страна, веществата, материалите и вещите, предназначени за операции по обезвреждане или по оползотворяване, които не са изрично посочени в приложения Б и В от посочения декрет, а от друга страна, веществата и материалите, представляващи производствени отпадъци, които притежателят възнамерява или е длъжен да изхвърли, когато те могат да бъдат и са използвани повторно в производствен цикъл или цикъл на потребление, без да се подлагат на предварително третиране и без да увреждат околната среда или след като са били подложени на предварително третиране, когато не се касае за една от операциите по оползотворяване, изброени в приложение В към същия декрет, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 1, буква а) от Директива 75/442/ЕИО на Съвета от 15 юли 1975 година относно отпадъците, изменена с Директива 91/156/ЕИО на Съвета от 18 март 1991 година и с Решение 96/350/ЕО на Комисията от 24 май 1996 г.
- 2) Осъжда Италианската република да заплати съдебните разноски.

Подписи